

Z příběhů člověka bez práce

Arnošt Bánom¹

Čas plyne jako voda, a já si uvědomuji, že postupem času začínám stárnout, a toho se velice bojím. Bojím se, že zůstanu ve stáří sám, samota je hnusná, je to prostor závislosti sám na sobě, prostor úzkosti a prostor soběstačnosti. Ale to já přeci nechci, chci konečně změnit svůj život, postavit se na vlastní nohy, změnit své životní principy a změnit náhled nebo postup na dnešní svět a realitu. Realita v mém životě je velice nepřívznivá, žiji na ulici — ale co to vlastně říkám, žiji na squatě, protože život na ulici je složitější, složitější v tom, že nemáte kam jít, v hlavě se vám honí spousta myšlenek, jak zaujmout svůj prostor, kde spát, ale většinou to dopadá, že nejlepší řešení je si ustlat pod mostem, není to ideální varianta, ale pořád si říkám, lepší než nic. Ale otázka je taková, že spát pod mostem není moc bezpečné, kolem vás projde spousta lidí a myslíte na to, že nevíte, co se vám může stát. Ale možnost, kde bych mohl přespát, existuje. Neziskové organizace nabízejí noclehárnu za drobný poplatek, někteří tuto službu rádi využijí, ale najdou se někteří, kteří to využít nechťejí, a víte proč? Všude dnes jsou daná pravidla, která se musí respektovat neboli dodržovat, ale komu se chce, je lepší přeci si dělat co chci a myslím si, že ve vlastním životě jsou také nějaká pravidla, pokud si to člověk připouští. Tak co já? Změním konečně svůj život, nebo to nechám tak jak to je? Ale já chci, i když nevím, jak se z toho dostat. Když se procházím po městě, tak mi dělá celkem radost, jak se zamilovaný pár drží za ruce, usmívají se a je vidět, jak jsou šťastní. To bych si přál taky, ale co mám pro to udělat? Ve stáří nechci být sám, budu se snažit a udělám maximum pro to, abych mohl být v životě taky jednou šťastný.

Člověk, který žije na ulici, má smíšené pocity. Pocit smutku, pocit zklamání, pocit nedůvěry, pocit, že je sám, pocit, že ho nikdo nechce. Mě to vše připadá jako když vám na záhonku vyrostle plevel, pak ten plevel vyškubáte a vyhodíte do kompostu a víte proč? Protože je to odpad, který Vám překáží, proto hned zlikvidovat. A takhle je to i s lidmi, kteří žijí na ulici, s lidmi, kteří se společnosti nepřizpůsobili. Ať přijdou do obchodního centra nebo na nádraží a také na veřejné prostranství — parky, hřiště, město. A já se pořád ptám, proč? Protože tam překáží a nepřizpůsobilost je jejich chování, konzumace alkoholu, čuchání toluenu a neustálé otravování lidí, kteří projdou

---

1 Krátký příběh sepsal autor v roce 2018 a laskavě jej věnoval redakci a čtenářům k další analýze. Jedná se o jeho reakci na život bez práce v prostředí těch nejzranitelnějších, lidí bez stálého domova, kde, dle jeho slov, je „hodně času k přemýšlení a málo přátel“.

kolem, proto lidi bez domova MP neustále posílá mimo veřejnost, i když to vůbec nemá smysl, protože se pořád vrací. Selhání v životě není to, že se člověk napije, ale selhání je to, že si nepřizná svoji pravdu, že je na tom hodně špatně. To není dobré, nemůže na sobě pracovat, změnit svůj život, nemůže změnit pohled na dnešní realitu. Ale proč? Protože nechce. Takový způsob života lidem na ulici vyhovuje. Ale proč lámat hůl přes koleno — existují organizace, které se problematikou bezdomovectví zabývají. Terénní služby nabízejí také hygienický servis, pomůžou vyřídit doklady OP, to polovina těchto lidí nemá. Nabízejí také léčbu, aby se zbavili své závislosti. Někteří lidi bez domova si se svým životem nedělají žádné starosti — prostě nějak bylo a nějak bude. Tento typ lidí obydluje opuštěné baráky, garáže atd. Opět je to přizpůsobeno tak, že se na squatech konzumuje alkohol, čuchá toluen anebo si šlehaají.

Co si člověk opravdu přeje, to není ani tak být šťastný, jako mít důvod k tomu být šťastný. To bych si ze všeho nejvíc přál. Ale já vím jenom jednu věc, být šťastný nebylo dosud někomu dopřáno, a pokud ano, tak mu to moc přeju. Chci jenom říct, že nejde o to slovo anebo stav, i když je to v životě moc krásné. Chci především mluvit o štěstí a naději. Znal jsem jednoho dobrého pána jménem Jožka — člověk s dobrým srdcem, bylo vždy na něj spolehnoutí. Byl to občan SR a do Čech přijel za prací, a i za svou rodinou, která tu nějakou dobu bydlela a pracovala. Jožka byl rozvedený a měl tři děti, našel si práci a bydlel na ubytovně. Děti neviděl dobrých 8 let, posledních pár let jejich vztahy nebyly ideální, i když své děti miloval nade vše. Jednoho slunečného dne se něco stalo. Já vždy říkám, že hora se s horou nesejde, člověk s člověkem, a přišla naděje s rodinou se potkat a začat navazovat nové vztahy, naděje se usmířit. Paráda. Fungovalo to a našel zase sám sebe i svoji rodinu.

Ale jak to v životě bývá, přišel o práci a o bydlení. Myslel si, že našel nové štěstí — nový život, ale nepovedlo se. Skončil náhle na ulici, propadl se v alkoholu a začal pít ve velké míře. Jednoho dne jsme se potkali a vše mi vyprávěl a Jožka byl v hrozně nepříznivé situaci, tak jsem ho vzal k sobě na squat. Ale co se nestalo, onemocněl, měl kašel a teplotu, nechuť k jídlu a nechuť k životu. Druhý den ráno zemřel na otevřenou TUBERKULÓZU. Tak kde je štěstí a naděje?

Arnošt Bánom, bez afliace, Plzeň